

Spørgsmaal vilde hun aldrig i Evighed faa udgrundet — saa var nu Terningekastet gjort og kunde ikke gøres om. Hun maatte nu kun haabe paa — ogsaa for sin egen Skyld — at Dihmer ret snart vilde gifte sig og hjemføre en livsglad Frue til sit kære Favsingholm.

Hun havde revet Brevlappen i mange Stumper, som hun nu puttede i Kakkellovnen. For en Sikkerheds Skyld tændte hun ogsaa Ild i dem.

I det samme blev der banket paa hendes Dør. En af Pigerne bragte den Besked, at der var kommen en Dame, som gerne vilde hilse paa hende.

„En Dame?“

Jytte begreb det ikke. Hun kendte jo ingen her.

„Det er vistnok Doktorfruen,“ forklarede Pigen.

„Det maa være en Misforstaaelse,“ — tænkte Jytte; men hun lovede at komme ned.

Ved et af de fire høje Vinduer i Havesalen sad Fru Vilhelmine ved den ene Side af et Marmorbord, hvorpaa der stod en Blomsterskaal, og lige overfor hende en anselig, landlig paaklædt Dame med en rød Bøllehat paa Hovedet. En køn lille Pige paa 6—7 Aar stod trykket op mod hendes Kjole og saae sig med sky Forundring omkring i den store, fornemme Stue med de forgyldte Møbler og de vævede Billed-Tapeter.

Saasnart Jytte kom ind, rejste Jægermesterinden sig. Med en Undskyldning til den fremmede Dame, fordi „huslige Pligter“ kaldte hende bort, forlod hun Stuen under en lydelig Raslen af sit Silkeundertøj.

Den fremmede Dame rejste sig nu ogsaa og gik Jytte imøde med et bredt Smil i sit friske, solrøde Ansigt. Hun var omtrent paa Jyttes Alder, var ikke køn men havde et Par varme, trohjertige Øjne.

„Kender du mig ikke?“ sagde hun.

I det samme foer der et Lysglimt over Jyttes raadville Træk.

„Meta! ... Er det dig!“

Hun tog først begge hendes Hænder; men da hun rigtig havde